

MKMT mozgalom

MKMT Antológia 2024



**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

MKMT mozgalom

MKMT
ANTOLÓGIA
2024

HELMA Kiadó 2025



© MKMT mozgalom 2025

MKMT mozgalmat 2024-ben támogató
Írók, Nagykövetek, Bloggerek művei

**Magyarországon kiadja a
HELMA Kiadó**

Copyright

Borítóterv – Cover page: Bakó Lilla

Szerzői jog – Copyright: 2025. 05. xx by © MKMT

Minden jog fenntartva – All rights reserved

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy – visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, és a hivatalos promóter, aki rövid szakaszokat idézhet belőle.

Jelen művek kitalált történetek. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerzők képzeleteinek termékei, vagy fiktív módon alkalmazzák őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerzők szándékát tükrözi.



A könyvet kiadja Magyarországon a HELMA Kiadó

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2025. 05.

ISBN

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA YouTube-csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA TikTok-csatorna: https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA Facebook oldal: <https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Feliratkozás a kiadó hírlevelére:

<https://helma.hu/hirlevel-feliratkozas#maintitle>

Nyomdai kivitelezés:

Innovariant Nyomdaipari Kft., Algyő

Felelős vezető: Drágán György

innovariant.hu

A Szerzők támogatják A magyar könyv is magyar termék mozgalmat

Az MKMT mozgalom hivatalos weboldala:
www.mkmt.hu

Email: info@mkmt.hu sky@mkmt.hu

Az MKMT mozgalom hivatalos Facebook oldala:

<https://web.facebook.com/mkmtMozgalom>

Az MKMT mozgalom hivatalos Instagram oldala:

<https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/>

Az MKMT mozgalom hivatalos TikTok oldala:

<https://www.tiktok.com/@mkmt.mozgalom>

Tartalomjegyzék

Előszó	11
Alapító és a mozgalom nagykövetei	12
Sky S.T. (Sütő Éva) író, a mozgalom ötletadó alapítója – Dél-afrikai	
Köztársaság	13
Hogy nem lettem feleség – megint	14
Bódai-Soós Judit, író, a mozgalom nagykövete – Magyarország	21
Kandid	22
A kék szemem	25
K. Kormos Noémi, író, a mozgalom nagykövete – Magyarország	27
Mégis kinek az élete?	28
Menyhei Mónika, író, a mozgalom nagykövete, könyvblogger –	
Szlovákia	34
Emlékek	35
Várakozás	36
Pálinkás Angéla, a mozgalom nagykövete, könyvblogger –	
Magyarország	37
Könyvek	38
Az MKMT mozgalmat támogatók	39
Árián-Szigethy Flóra – Magyarország	40
A ruha teszi az embert?	41
A mese ereje	42
Bombicz Judit – Magyarország	45
A bűvös könyv	46
Böbke Lucas – Magyarország	51
A lány, aki mesélt az erdő közepén	52
Áron és Malvinka, a kincskeresők	54
Czirják Edit – Románia	57
Emlékszel?	58

Zarándokút _____	59
Cseh-Dálnoky Zsófia – Magyarország _____	60
Farsangi fánkok _____	61
Nyúl úr húsvétja _____	62
Cserni András – Magyarország _____	66
Egy tyúk siralmi _____	67
Csörgő Iván – Magyarország _____	71
A Müncheneri Kézirat _____	72
Dömötör László – Magyarország _____	77
A Kék szoba rejtélye _____	78
Erdős Sándor – Magyarország _____	82
Jenő úr vidéken _____	83
A bűn álruhája _____	87
Fürjes Zsuzsanna – Magyarország _____	88
A tavitündér titka _____	89
Goran Episcopus – Kanada _____	93
Az angyali hang _____	94
Haupt-Kutas Mónika – Magyarország _____	98
Kikelet _____	99
Hári Tamás – Magyarország _____	104
Donor a múltból _____	105
Juhász Bálint – Horvátország _____	109
Hogyan nem lettem a falu legjobb pálinkafőzője _____	110
Katalina S. Miller – Magyarország _____	114
Elrejtett boldogság _____	115
A szavak _____	118
Kate Pilloy – Magyarország _____	119
Gyermekkori szerelem _____	120
Kőszegi-Arbeiter Anita – Magyarország _____	122

Berci és az óriási tök _____	123
Lyara Vayne – Magyarország _____	126
Tintafoltos szerelem _____	127
Márton Csilla – Magyarország _____	132
Mit csinál a novellám, amikor senki se látja? _____	133
Nagy Dóra – Magyarország _____	136
A hó fogságába esett leány _____	137
Natali Sanders – Magyarország _____	141
Városi pillanatok _____	142
Nádudvarváry Fekete Emma – Magyarország _____	143
Egy dal születése _____	144
Németh Balázs – Magyarország _____	149
Angyalok könnye _____	150
Ocsovai Ferenc – Magyarország _____	151
Én nem tudom... _____	152
Alakváltás _____	153
Alkonyi nász _____	155
Oláh Tímea – Magyarország _____	156
A fényben jártam _____	157
Pintér Illangó – Magyarország _____	161
Fura _____	162
Elfelejtí _____	163
A mennyei Szó _____	164
Pintér Jávor – Magyarország _____	167
A fecskék vándorútja Afrikába _____	168
Kis és Nagy _____	171
Pintér Amádé – Magyarország _____	173
Bajpróba _____	174
Pintérné Gépész Bettina – Magyarország _____	179

Táncra hív a Lét _____	180
Szabad-e? _____	181
Radics Renáta – Magyarország _____	185
Csak egy idilli este... _____	186
Brummogi születésnap ajándéka _____	188
Magyar könyv is magyar termék _____	190
Ria Anne Donovan – Magyarország _____	191
Firenzei bál _____	192
Robin O'Wrightly – Magyarország _____	197
Antiromka (mese) _____	198
Sike Erzsébet – Magyarország _____	200
Úton _____	201
Sipos Bettina – Magyarország _____	202
A rózsaszín szalag _____	203
Soie – Magyarország _____	206
Barát lecke – Alapok kezdőknek _____	207
Surovec Róbert – Szlovákia _____	212
Nyúl helyett főszolgabíró _____	213
Szokol Milán – Magyarország _____	217
Mostanság április _____	218
Csak is _____	219
Szellős sugallat _____	220
T. Fiser Ildikó – Magyarország _____	221
Kérdőjel _____	222
Ne sirasd a múltat _____	223
Mancika állást keres _____	224

Előszó

2023-ban indítottuk útjára a magyar könyv is magyar termék mozgalmat, azzal az elsődleges céllal, hogy ráirányítsuk az olvasók figyelmét a magyar írókra, költőkre.

Az első antológia sikerén felbuzdulva most útjára indítjuk a második, a 2024-es év támogatóinak írásait magába foglaló kiadványunkat.

A szerzőktől most is azt kértük, hogy olyan műveket ajánljanak fel az antológiába, ami rájuk, művészi tevékenységükre, alkotói stílusukra a leginkább jellemző. Ezzel az volt a célunk, hogy minél átfogóbb képet adjunk az olvasóknak arról, kik is ezek az írók, költők, a mozgalom nagykövetői, a mozgalmat támogató könyv bloggerek, vagy csak olvasni szerető támogatóink, és milyen zsánerben alkotnak.

A bemutatkozások szerves része most is az úgynevezett QR kód, aminek segítségével még több információt találhat a kedves olvasó a szerzőkről.

A magyar könyv is magyar termék mozgalom e maroknyi, lelkes csapata szívét-lelkét beleadta ebbe a válogatásba!

Kedves Olvasó!

Fogadj minket szeretettel, olvass minket boldogan, és gondolj ránk, magyar szerzőkre majd akkor is, amikor legközelebb könyvet vásárolsz.

Üdvözlettel:

Sky S.T. író és Dvariecki Bálint, a Helma kiadó tulajdonosa

A magyar könyv is magyar termék mozgalom alapítói

MKMT Antológia

2024

**Alapító és a
mozgalom nagykövetei**



Sky S.T. (Sütő Éva) író, a mozgalom ötletadó alapítója – Dél-afrikai Köztársaság

Az a furcsa helyzet állt elő, hogy a tisztességes polgári nevem van zárójelben, hiszen a magyar könyv is magyar termék mozgalomban Sky S.T. néven váltam ismertté. Az írói nevem és a mozgalom mára szorosan összefonódott.

Hogy miért van szükség két névre is az írás során? Mert egymástól nagyon eltérő zsánerekben alkotok, és így lényegesen egyszerűbb elkülöníteni ezeket a könyveket.

Sky S.T. név alatt tovább folytatom a többnyire romantikus regényeim, valamint a mozgalom keretein belül meghirdetett antológiákat, míg Sütő Éva név alatt krimi, pszicho-thrillert és afrikai történeteket tervezek írni. Immár tizenhárom éve élek itt, Johannesburgban, ez az időszak szintén rengeteg jó sztorival ajándékozott meg. Legalább annyival, mint a hőlégballonozás, az ejtőernyőzés, vagy a munkahelyeim, vállalkozásaim.

Jó szórakozást kívánok az antológiához és a következő kis írásomhoz is.

Hogy nem lettem feleség – megint

Az interneten épp, csak megjelentek a társkereső oldalak, és én azonnal regisztráltam néhányra. Kifejezetten külföldi kapcsolatokat kerestem, barátság, levelezés, beszélgetés céljából. Gyatrán állt az angoltudásom, soha nem tanultam „hivatalosan” ezt a nyelvet, jó ötletnek tűnt ez a fajta gyakorlás. Bár nem rejtettem véka alá a tisztességes szándékaimat, a Schengeni országbeli nő vonzotta az afrikai pasikat, mint éjjeli lámpa a legyet. Ígéretekben és szexi fotókban sem volt hiány, ami persze mindig ugyanúgy végződött: hívj meg engem (értsd: fizess mindent) és én nagyon boldoggá teszlek!

Jókat mosolyogtam az ilyen üzeneteken, meg azon is, hogy milyen gyorsan tűntek el a listámról ezek az emberek, amikor azt a választ küldtem el, hogy nekem nincs pénzem, én magam is támogatásra szorulok, de ha ő egyszer erre jár, szívesen meghívom egy kávéra. A legtöbbje már válaszra sem méltatott, miután egyértelművé tettem, hogy nem leszek az ő hön áhított „blessere”.

Mígnem az egyik portálról megtalált Thabo. Fiatal, diplomás üzletember, saját vállalkozással, stabil anyagi háttérrel, imád mindenféle sportot és nagyon szeret utazni, új emberekkel ismerkedni. A profilon lévő képek egy helyes pasit mutattak, kedves mosollyal, hol uszodában, hol golf pályán, hol Kenyában hol Olaszországban, vagy éppen Koreában. Felkeltette a kíváncsiságomat. Ugyanis vagy nagyon profi szélhámos az illető, vagy tényleg egy fiatal és sikeres üzletemberrel hozott össze a sors.

Már a második üzenet váltás után elkérte a telefonszámomat, hogy hallani szeretné a hangom. Közel tíz percet beszélgettünk az ő kontójára. Este ismét felhívott, csak hogy jó éjszakát kívánjon. Nem volt ellenemre, ahogy alakultak a dolgok, bár óvatosságra intett az óriási korkülön-

ség, ami köztünk volt, 19 év! Ettől még lehet jókat beszélgetni! Mindjárt másnap közölte velem, hogy szerelmes belém. Ezen jót nevettem, azt hittem viccnek szánta. De nem! Halálosan komolyan megismételte, hogy mindig ilyen nőre vágyott, aki erős egyéniség, tapasztalt és komoly támasza tud lenni az ő karrierjének.

Próbáltam valamiféle józanabb mederbe terelni a beszélgetést, hogy a karrierjét szívesen segítem, ha tudom, házasság nélkül is, de mindenre volt válasza. Aztán bedobtam a saját gyártású bombát: én nem vagyok gazdag, sőt, még különösen jó módú sem. Borzasztóan megsértődött, közölte velem, neki van elég pénze, ő tud gondoskodni rólam. De ha én nem értem, hogy ő egy erős hátteret akar magának, vagy ő nem elég jó nekem, akkor itt hagyjuk is abba, mert neki nincs ideje holmi játéokra. Túl szép volt a fiú, hogy veszni hagyjam, na meg tényleg kíváncsi voltam, meddig megy el. Igent mondtam neki! Lássuk, mi sül ki ebből!

Legnagyobb meglepetésemre másnap egy e-mailben olyan szemrehányást kaptam tőle, amit még soha, senkitől. Mert még nem töröltem a profilomat a társskereső oldalról. Hogy gondolhatom én komolyan a házasságot vele, ha még mindig keresem mások társaságát? Próbáltam józanul és higgadtan válaszolni, hogy eddig sem társat vagy szex-partnert kerestem, hanem barátokat, levelező partnereket, és ezen nem is változtattam, tehát nem értem, mi a gond. Felhívott és fél órán át osztotta a fejem, hogy ez morálisan nem helyes, mert nekem innentől csak őt szabad támogatnom! Mit fognak gondolni az ő barátai meg üzleti partnerei, ha meglátják az én profilomat az oldalon.

Az aprócska logikai bukfenceket nem volt hajlandó észrevenni, mármint azt, hogy ki a fene tudna rólam és kitől? Egyébként meg mi köze az ő barátainak az én profilomhoz vagy a mi kapcsolatunkhoz? De a legszebb az volt, amikor végre szóhoz jutottam és feltettem a százforintos kérdést: „Te mikor fogod törölni a profilodat az oldalról?” „Miért kellene törölnöm? Én üzleti kapcsolatokat gyűjtök, ezt bárki

láthatja!” – hangzott a minden logikát nélkülöző válasz. Éppen le akartam zárni ezt a sehova nem vezető vitát, egyszer s mindenkorra, amikor közölte velem, hogy már szervezi az útját hozzám, de ha én nem vagyok olyan elkötelezett a mi leendő házasságunk irányába, mint ő, most szóljak, mielőtt beadja a vízumkérelmét. Ez érdekes fordulat!

Ismét „megadtam magam”, és vártam. Pihentettem a profilomat, nem volt látható, de azért nem töröltem. Messze még innen az esküvő! Nem kellett sokáig várnom, másnap kért egy meghívó levelet tőlem, merthogy két nappal későbbre kapott időpontot a konzulátusra.

Tetszett nekem ez a fajta a magabiztossága! Az összes hülyesége ellenére kezdtem megkedvelni a fiút! Amíg vártuk a vízumot, addig is kezdtük tervezni az útját. Ha már itt lesz, nézzünk valami üzlet után. Sorba vettem a céges partnereimet. Mindenki örömmel fogadta az ötletemet, hogy ha már itt lesz a fiú, megér egy találkozást, hogy lássuk, van-e valamiféle komoly lehetőség a tarsolyában. Össze is jött az egy hétre olyan 6-7 találkozó. Thabo is boldognak látszott, szerelmes üzenetek tömegét kaptam, mint leendő wife, ezer köszönetet, amiért szervezem a találkozóit. És tényleg megkapta a vízumot! Jelezte, hogy mikor jön, és kiváltott 2500 USD-t, reméli ez elég lesz az egy hétre.

Vasárnap reggel sms ébresztett: „Dubai-ban vagyok, nem tudok tovább utazni, mert a vízumom csak holnaptól érvényes. Később küldöm, mikor várj a reptéren!” Na, ez fura! Megvette úgy a repjegyet, hogy nem nézte meg mikortól érvényes a vízuma? Egy gyakorlott utazó? Vagy ezzel akarja tudtomra adni, hogy nem maradt pénze?

Hétfő kora délután, a repülőgép is, meg Thabo is megérkezett. Egyik barátomat kértem, jöjjön velem, csak a biztonság kedvéért. Thabo megjött, dobott egy laza helót és ennyi! Udvariasan felajánlottam, hogy segítek a csomagját vinni, és a legnagyobb meglepetésemre a hatalmas kezitáskáját nyomta a kezembe, miközben ő az öltönyzsákot vitte és Ti-

borral társalogva ment előttem. Még jó, hogy a haverom észrevette és elvette tőlem a dögnehez táskát! Thabo csak rántott egyet a vállán, hogy neki ugyan mindegy, ki cipeli!

Engem az üdvözlésen kívül szóra sem méltatott. Az autóban a világ legtermészetesebb módján előre ült. Tibor próbált bevonni a társalgásba, mivel neki volt a legkellemetlenebb ez a helyzet, de Thabo egy laza kézlegyintéssel elintézte, hogy ez most nem fontos. Én vállat vontam, amit Tibor a tükörben nyugtázott. Felcuccoltunk a lakásba, Tibor gyorsan elkészönt, de Thabo addig nem engedte el, amíg meg nem adták egymásnak a telefonszámaikat.

Én, mint háziasszony, készültem mindenféle étellel megittallal. Előre megkérdeztem, allergiás-e valamire, van-e, amit nem eszik. Mégis sorra jöttek a kifogások, ezt nem szeretem, azt nem szeretem, végül egy szelet csirkecombot evett meg kenyérral az előző napi gill-húsokból. Aztán megmutatta, hogy szereti a teáját, végül rám mordult, hogy ne igyak annyi kávé, mert nem egészséges, igyak én is teát. Bevallom őszintén, erősen gondolkoztam, hogy kirakom táskástól, öltönyzsákostól a folyosóra, aztán menjen, amerre lát! Épp visszafordultam a hűtőszekrénytől, hogy ki-osszam, amikor azt láttam, hogy MOSOGAT! Igen, mosogat!

Kissé összezavarodtam, mert, ugye, ez a wife dolga, szinte mindenhol a világon. Miután végzett, megtörölte a kezét, komótosan elhelyezte a szemüvegét az asztalon és a filmekből unalomig ismert módon, derekamnál fogva felülte-tett a konyhapultra. Csókok, simogatás... és itt elakadtunk. Kis híján felröhögtem, amikor kigyulladt a lámpa az agyamban. Bizony, ennek a fiúkának igen kevés valódi tapasztalata van a szexben. Tudott róla beszélni! De beszélni valamiről, meg csinálni valamit, az két különböző dolog! Hogy mentsem a menthetőt, arra hivatkozva, hogy az ágyam mégiscsak kényelmesebb, mint a konyhapult, elnavigáltam magunkat a hálószobába. Aztán végignavigáltam a fiúkat az első együttlétünkön, ami igen rövidre sikerült. Bár ő elégedett volt magával, nagyot nyújtózkodott, és közölte velem,

hogy legyek máskor kicsit nyitottabb, a szex nem csak a hálósobában jó. Ezzel elaludt. Aha!

Érdekes tapasztalatok egész sora, egyetlen délután alatt! A kérdés csak az, hogy akarok-e még többet ezekből a tapasztalatokból? Attól tartottam, hogy nem! De ha már itt volt, lássuk miből élünk! Hátha legalább az üzleti oldalon összejön valami. Mert hogy ebből házasság nem lesz, az tuti!

Másnap reggel aztán kedveskedés meg szerelmeskedés helyett közölte velem, mit kér reggelire. Rámszólt, hogy siessenek, mert ma három találkozója lesz, nem akar elkésni (neki – nem nekünk!)? Nem volt kedvem vitával kezdeni a napot, ezért vettem egy nagy levegőt, és mindössze annyival „tüntettem”, hogy csak azért is kávét ittam és nem teát! Persze, a megjegyzés nem maradt el, de legalább nem fajult heves vitává. De ez csak rajtam múlt!

A kocsiban rettegett! Pedig jól vezetek, a várost is ismerem. Én meg magamban röhögtem rajta! A találkozó is érdekesen zajlott. A cég szép kis prezentációt tartott neki angolul, a fiúk kedvesen válaszoltak minden kérdésére. Odáig nem is volt baj, amíg ő elő nem jött a saját ajánlatával, ami arról szólt, fizessen neki a cég havi 2500 USD-t, és ő képviseli őket. Miután nem kapott azonnal igent a hihetetlenül vonzó ajánlatára, udvariasan elbúcsúztunk. A kocsiban hosszan ecsetelte, milyen buta a cég vezetése, így soha nem lesznek igazán nagyok és sikeresek, ha nem fektetnek be egy új piacba. Próbáltam megértetni vele, hogy nem erről van szó, hanem arról, hogy látni szeretnék, miért fizetnek? Ezért kértek egy előzetes üzleti tervet, hogy milyen piaci információkra alapozod az ajánlatodat, mit ígérsz stb. Ezen végképp felháborodott, hogy ő eljött Afrikából ide, és ez még kérdés? Azzal már nem is próbálkoztam, hogy emlékeztessen rá, hogy énmiattam jött, hogy engem lásson, a leendő feleségét! Egyre erősödött bennem az elhatározás, hogy ennek a hétnek a végén egy életre szóló búcsút veszünk egymástól. Ha addig meg nem ölöm vagy ki nem dobom!

Aznap vacsora után sétálni mentünk. Először is megsértődött, mert nem voltam hajlandó autóval sétálni menni! Aztán megijedt a szomszédom kutyájától, aki éppen ásitott, amikor elmentünk előtte. A majd két méter magas sportember egyetlen mozdulattal mögém ugrott és végig ott is maradt, amíg a lifthez nem értünk. Az utca végéről pedig sietve visszafordultunk, mert két szem eső is ráesett és nem akart elázni, pláne megbetegedni. Sétánk rövid volt, az azt követő kioktatás annál hosszabb.

Én már túl voltam az első megrázkódtatáson, egyik fülemben be a másikon ki... Ha nagyon erősködött, bájos mosollyal közöltem, hogy ezt most nem értem, elmondaná-e még egyszer. Nem mondta el. Leült tévét nézni. Másnap szinte szóról szóra megismétlődött az előző nap, azzal kiegészítve, hogy állandóan WC-re kellett mennie, mert megfázott az előző napi esőben. Aztán éhes volt, majd szomjas, természetesen akkor, amikor a legnagyobb délutáni dugóban ülünk és araszoltunk egyik lámpától a másikig.

Épp azon voltam, hogy valami kifogást keressek az estére, amikor hallottam, hogy Tiborral beszél. Közölte is velem, hogy hova vigyem! Gondoltam, ennél jobban nem is alakulhatott volna az estém!

Jóval éjfél után hívott Tibor, hogy menjek már le a parkolóba, mert Thabo olyan részeg, hogy egyedül nem tudja kiszedni a kocsiból. Thabo? Részeg? Aki nem iszik alkoholt? Tibor jót röhögött, amikor elmesélte, hogy a billiárdterem bárjában meglátta kedvenc whisky márkáját és onnantól jött a sör-whisky meccs. Az alkoholos csapat győzött, kiütéssel. Kemény munka árán kituszkoltuk a kocsiból, eltárogattuk a liftig, be a lakásba. Ahogy volt, ruhástól, cipőstől elnyúlt a kanapén. Teljes filmszakadás. Mi Tiborral végre nyugodtan beszélgethettünk egy kicsit. Elmeséltem az elmúlt két és fél nap történéseit, és megállapítottuk, ismét nem megyek férjhez!

A reggeli alatt, a második fájdalomcsillapító után, kinyitotta a laptopját és közölte velem, azonnal el kell utaznia!

Magamban felujjongtam! Mégis szeretnek az égiek! Elrohantunk a jegyirodába. Aznapra már nem volt gép, amivel elutazhatott volna, csak másnap kora délután. Így sem rossz, egy éjszakát már fél lábon is kibírok!

Az utolsó reggel semmi nem változott. Utasítás a reggeli, beszélés a kávé miatt. És az extra meglepetés: kihozta a szennyes ruháit és közölte, hogy mossam ki gyorsan, szárítsam is meg, mert szüksége lesz rá. Nincs ideje hazamenni tiszta ruháért. Aztán tökéletesen levegőnek vett.

Egy hosszú percre megfordult a fejemben, hogy hozzávágom a szennyes ruháját úgy, ahogy van, de az indulásig még volt 4 óránk, és nem akartam ebben a stílusban várni a boldog percet, amikor örök búcsút veszünk egymástól. Tibornak küldtem egy sms-t, hogy jó lesz, ha siet, mert fogytán a türelmem! Meg is érkezett egy órával korábban. Ennek Thabo is igen megörült, azonnal csomagolt, nem törődve azzal, száraz-e a zoknija, gatyája. Tibor próbálta lehűteni, hogy van még idő, de lepisszegtem. Én is fogtam a kézitáskámat, zártam az ajtót, amikor leesett neki a tantusz, hogy velük tartok. „Nem kell jönnöd!” – mordult rám arrogánsan. „Nem miattad megyek, de nekünk dolgunk van még Tiborral!” – válaszoltam flegmán, de rá sem néztem.

Aztán eljött az én időm, amikor végre törleszthettem az elmúlt napokért!

Megálltunk a reptér parklójában, kikaptam a táskáját a csomagtartóból, rátettem az öltönyzsákját, kinyitottam az ajtót és cseppet sem udvariasan közöltem vele, hogy jó utat kívánunk, de mi most rohanunk tovább. Jó lenne, ha kiszállna, hogy be tudjak ülni előre.

Még bő három órája volt a becsekkolásig.



Bócai-Soós Judit, író, a mozgalom nagykövete – Magyarország

Író, költő, pedagógus.

Első verseit még óvodásként írta, aztán végigverselte az általános- és középiskolát. A verseket novellák követték, majd mesék, illetve regények. Írásait azonban nem osztotta meg senkivel egészen 2007-ig. Ekkor, egy irodalmi pályázat hatására lépett a nyilvánosság elé.

Számos verse, novellája, meséje jelent meg azóta nyomtatásban különböző hazai, vagy határon túli folyóiratokban, illetve szerepelnek írásai válogatáskötebekben, antológiákban, mesekönyvekben is.

Első önálló regénye 2009-ben jelent meg nyomtatásban, melyet több mesekönyv, meseregény, kifestő füzet, diafilm, novellás- illetve verseskötet követett.

2011 óta az Élő Magyar Líra Csarnokának vezető szerkesztője, 2016-tól pedig többek között a nagy múltú Dörmögő Dömtör magazin címadó Dörmi meséjének szerzője.

2023-tól a Magyar Könyv is Magyar Termék (MKMT) mozgalom aktív tagja, a mozgalom mentorprogramjának szakmai vezetője, illetve a mozgalom nagykövete.

Kandid

avagy apró fény a nagy sötétben

Mint egy gép-csecsen csüggő, magatehetetlen csecsemő, ki nem lát, nem hall, és lélegezni sem tud önállóan, s ha maga alá piszkít, azt is gépek pucolják föl, és teszik őt tisztába – valahogy így érezte magát Kandid, amikor a ház, amelyben élt, a betonmonstrum, sötétségbe borult. Elment az áram – megbénult az élet.

Tapogatózva indult gyertyát keresni, de megbotlott a számítógép kábeleiben, amiket korábban lusta volt elrendezni, elvágódott és bevverte a fejét az ajtókeretbe. Hangosan szentségelt.

A kábelköteg a bokájára tekeredett, káromkodva szabadította ki magát. Felállt, és most már jóval óvatosabban tapogatózott tovább, és közben azon gondolkodott, hogy mihez kezd majd a sötétben a halvány gyertyaláng mellett. Üvölni tudott volna a dühtől, amikor már az ötödik olyan tennivaló jutott eszébe, amihez áram kellene. Elviselhetetlennek tűnt a függősége.

A váratlanul rászakadt sötétség bebörtönözte, elvágta a világtól. Aztán arra gondolt, hogy telefonálni még mindig tud, vagyis kapcsolatot létesíthet bárkivel. Ez a gondolat egy kissé megnyugtatta, még akkor is, ha éppen nem volt kedve telefonálni senkinek.

Kandid ritkán gyújtott gyertyát, leginkább csak hasonló áramkimaradás esetén, ezért erősen kellett törnie a fejét, hogy milyen irányban kutakodjon.

Végül a konyhaszekrény mélyén akadt rá egy gyer-

tyacsonkra, mely már félig leégett ugyan, de még használható volt egy darabig. Meggyújtotta, majd leült az asztal mellé és egy cigarettát sodort magának az apró láng pislákoló fényénél.

A gyertyalángról gyújtott rá, aztán összerándult a gyomra, mert eszébe jutott a régi babona: „Valahányszor gyertyáról gyújtunk cigarettát, a tengerbe vész egy matróz.”

– Babonaság! – mordult föl bosszúsan, de nem hitte igazán, mert beleborsódzott a háta, erős büntudat öklözte belülről a gyomrát, majd anyja gyakori mondása jutott eszébe: „Ha rosszat cselekszel, a sors mindig megadja a lehetőséget arra, hogy jót is tégy, s ezzel helyrebillentsd a fény és a sötétség egyensúlyát.”

Idegesen szívta végig cigarettáját, és közben próbálta lerázni magáról a rossz érzéseket.

Az áramszünet már több mint húsz perce tartott, ezért Kandid úgy határozott, hogy felhívja az elektromosokat, és érdeklődik, hogy mégis mire számítsen. A vonal azonban kitartóan foglaltat jelzett. Úgy tűnt, hogy a gyertyacsonk sem bírja sokáig, ezért felöltözött, hogy elmenjen otthonról, mert semmi kedve nem volt ahhoz, hogy a sötétben üldögéljen egész este.

Tétován, céltalanul bolyongott az utcán egy ideig, fogalma sem volt arról, hogy hová menjen. Aztán a közeli szupermarket bejárata előtt megállt, mert eszébe jutott, hogy akár vehetne is néhány gyertyát. Megtapogatta zsebeit, és elégedetten nyugtázta, hogy nála van a pénztárcája.

Belépett az üzletbe, és felderítő körútra indult. Ráerősen nézelődött, nem volt oka sietni.

Amikor aztán megtalálta a gyertyákat és vagy egy tucatot bevásárló kosarába rakott, hirtelen sötétség

borult az áruházra. „Úgy látszik, utolért az áramszünet” – gondolta egykedvűen, mások riadt sikongatásai, zsidongása közepette.

A váratlanul érkezett sötétség pillanatok alatt káoszt, zűrzavart okozott, és jó néhány vásárló pánikba esett, menekülni próbált, polcokat ledöntve, áruhegyeken és egymáson átgázolva.

Kandid, amennyire tudott, igyekezett félreállni, és zsebéből előkotorva öngyújtóját, meggyújtott egy gyertyát. A halvány fényre, mint a legyek, köréje gyűltek az emberek.

Kandid sorra gyűjtögetta a kosarában lévő gyertyákat, és vásárlótársai kezébe nyomta őket. Amikor kosara kiürült, visszalépett a polchoz, és onnan szedegette le a többi.

Égő gyertyával a kezükben, a megrémült vásárlók is nyugodtabbak lettek, nem borítottak fel több polcot, és megnézték, hogy hová lépnek; nem tapostak össze semmit, fegyelmezetten vártak a sorukra, amíg a biztonságiak egyesével kiengedték őket a kijáraton. Az áramszünet miatt nem működtek a pénztárak, így mindenkinek üres kézzel kellett távoznia.

Közben az egyik biztonságiőr felfigyelt a fénymenetre, és elindult kideríteni, hogy honnan származnak a gyertyák. Hamar rátalált Kandidra, aki még mindig ugyanannál a polcnál osztogatta a megnyugtató lángocskákat, ahonnan korábban vásárolni szándékozott.

A biztonsági őrből túlbuzgott a hivatástudat, mert számonkérő hangon ráförmedt a fiatalemberre:

– Mit képzelsz magad?! Ki fogja megfizetni ezeket a gyertyákat?

Kandid megbénult a döbbenettől; nem hitt a fülének, válaszolni sem tudott. Az ő pedig fülöncsípve a

tettenért tolvajt, intézkedett: áruházi lopás alapos gyanúja miatt azonnal jelentést tett a rendőrségen.

A helyszínrre siető rendőr zseblámpája éles fénysávot hasított a sötétségbe.

– Lopni próbálunk, kihasználva az áramszünetet? – kérdezte Kandidot, de választ nem várt, inkább a biztonságiórhöz fordult: – Tanúk vannak?

– Igen – biccentett az őr. Mire többen is jelentkeztek a kezükben égő gyertyával álldogáló vásárlók közül, hogy a tolvaj ellen valljanak. Mert a sötétség sötétséget szül, a fény pedig árnyékot fogan...

A kék szemem

A régi képeket nézem,
fekete-fehérben.
Egészen szürke volt minden
mielőtt megszülettem.
Talán a színek velem születtek?
Nélkülem nem voltak?
Általam lettek?
S ha egyszer elmegyek,
minden színt magammal viszek?
És újra szürke lesz
az ittlét nélkülem?
Az nem lehet.
Mert úgy hiszem,
hogy nélkülem
csak nekem szürke minden.

Nagyapám színeit nem ismerem,
de voltak, hiszen
szemének kékje biztosan létezett
– úgy mondják –
enyém lett.
Egykor neki zöldellt a fű,
és most nekem.
Csak így lehet.
Mégsem volt szürke minden,
csak a múltat nem ismerő
kék szemem tévedett.



K. Kormos Noémi, író, a mozgalom nagykövete – Magyarország

K. Kormos Noémi vagyok. Férjezett, három felnőtt gyermek édesanyja. Egerben élek a családommal és két kutyámmal. Már kicsi koromtól írtam rövid, humoros történeteket, de az első könyvem megjelenésére 2013-ig kellett várni. 2021-től folyamatosan jelennek meg a könyveim, amelyekben a téma az „állati és emberi kapcsolatok” humoros oldala. 2023-ban az a megtiszteltetés ért, hogy az MKMT mozgalom nagykövete lettem. Ebben a minőségemben célom a magyar nyelvű, elsősorban kortárs irodalom népszerűsítése.

Mégis kinek az élete?

Gréti elégedetten nézte a tükörképét a keskeny előszobában. Hosszú évek szenvedése után, végre újra tetszett neki, amit látott. Dávid, a férje mögé lépett, és szorosán átölelte.

– Nekem is bejön, amit látok – suttogta felesége fülébe. – De ha még sokáig gyönyörködünk a látványban, akkor tutira elkésünk, aztán az a sok ember hiába várna ránk, és ugye, ezt a legkevésbé sem akarjuk.

Gréti szembe fordult a férjével, könnyedén megcsókolta.

– Nem. A legkevésbé sem. Menjünk!

A kocsiban ülve, útban a kultúrközpont felé, Gréti a gondolataiba merült. Nem az előadásán gondolkodott el, hiszen arra alaposan felkészült. Pontosan tudta, mit, és miért akar mondani, és azzal is tisztában volt, hogy a személyes példájával sokaknak segíthet. Azon merengett, hogyan is jutott idáig...

Gyerekként a családban mindig is ő volt a kishercegnő. Apja, anyja, a két bátyja kényeztette, a széltől is óvták. Mindent megkapott, amit csak a száján kiejtett. Később, sokkal később, már felnőttfejjel döbönt csak rá, nagy árat kellett fizetnie a kényeztetésért. Elvették tőle a gyerekkorát, az életét.

Már csecsemőnek is nagyon szép volt, egy-, kétévesen pedig már igazi „reklámbébi”. Az anyja, Vera, aki valaha színésznő szeretett volna lenni, de a szülei tiltása miatt nem válthatta valóra az álmát, úgy érezte, a lánya végre beteljesítheti azt, amire ő mindig is vágyott. Ebből a gyönyörű gyerekből csakis híres színésznő, énekes lehet! Legrosszabb esetben is modell. De ennek a lánynak a képernyőn, filmvásznon a helye!

Gréti, pici gyerekként még élvezte, hogy állandóan közép-pontban van, hogy gyermekszépségversenyekre hurcolják, fotózzák. Ugyan melyik gyerek nem szereti, ha dicsérik, csodálják? Még kisiskolás korában sem volt azzal probléma,

hogy az anyja hajszababaként mutogatta, minden vendégségben szerepelnie kellett; énekelni, verset, mesét mondani. A felnőttek persze, „majd megették” a cuki kislányt. Az iskolában, ha netalán nem ő kapta a főszerepet egy-egy iskolai ünnepségen, az anyja azonnal „akcióba lépett”. Szépen, csúnyán, ígéretéssel, zsarolással, fenyegetődéssel, hisztivel, ajándékokkal, de valahogy mindig elérte, hogy Gréti legyen az első számú szereplő, ő kapja a legtöbb szöveget, ő legyen legtöbbet a színpadon.

Ám felső tagozatban, amikor a lánya már kamaszodni kezdett, Gréti egyre többet berzenkedett az anyja erőszakossága ellen. Ezerszer elmondta az anyjának, hogy ő már nem szeretne szerepelni, nem leli örömét benne. Ám erre mindig az volt a válasz, hogy hálátlan, ahelyett, hogy örülne neki, hogy az anyja ennyire segíti a karrierjét! Más lány a kezét-lábát összetenné, ha ennyi támogatást kapna, de főleg, ha ilyen adottságokkal bírna, mint ő. Ő meg csak nyafog! Mégis, mit szeretne? Az anyja egy csodás élet lehetőségét kínálja neki, mindent megad hozzá, csak élnie kell vele.

Grétit mindig is érdekelték a tudományok. Kedvenc tantárgya a biológia és a kémia volt. Boldogan segített az osztálytársainak, akiknek nehezebben ment a tanulás. Gréti egyre inkább úgy érezte, az ő helye nem a színpadon, hanem a katedrán van. Ennek ellenére, a szülei, de főleg az anyja kívánságára művészeti gimnáziumba ment, amikor a továbbtanulásra került a sor.

Gréti nem érezte jól magát a művészpálánták között. Amíg társai szórakoztak, élték a fiatalok zajos életét, addig ő inkább a könyvei mögé bújt. Gyűlölte az anyja által előírt diétákat. Ő nem csinos akart lenni, hanem boldog. Azt akarta, hogy önmagáért szeressék. Azért, ami ő valójában! Titokban gyorséttermekbe járt, és hatalmasan belakmározott, mielőtt otthon elfogyasztotta a vacsorára tálalt salátát. Persze, a hamburgerek, fagylaltok, sütemények tömkelegének elpusztítása nem maradt nyom nélkül. Gréti erősen hízni kezdett. Az anyja, aki semmit nem tudott arról, hogy

a lánya házon kívül pótolja a salátából hiányzó kalóriát, értetlenül állt a dolog előtt. Orvostól orvosig hurcolta a gyereket, és mindenféle csodabogyókkal tömködté. Milliószer elmagyarázta, értse már meg végre Gréti, hogy csak akkor van esélye a legjobbak közé kerülni, ha vigyáz az alakjára. A tehetség kevés, a külsőre is adni kell! Figyelembe se vette a lánya tiltakozását, könyörgését; fogadja már el, hogy ő nem színész, hanem tanár szeretne lenni. Arra mindig az volt a válasz: majd, ha eljön az ideje, taníthat színészeket! De ahhoz előbb neki, magának is jó színésszé kell válnia. Ilyen tehetséget nem szabad semmibe venni, élnie kell az adottságaival, kihasználni a lehetőségeit. Ne járjon úgy, mint az anyja! Vera bezzeg milyen boldog lett volna, ha annak idején a szülei támogatják. De nem! Neki muszáj volt „rendes” pályát választania! Most meg könyvelőként gürizik, és utálja a reggeleket, amikor fel kell kelnie, és be kell mennie az irodába dolgozni. Gréti igazán hálás lehetne!

Grétiiben sokféle érzés tombolt, de a hála nem volt közöttük.

Aztán eljött az elő nagy, s egyben reménytelen szerelem. A srác jóképű volt, izmos, okos, humoros egy igazi „félisten”. Csak sajnós, nem Grétit nézte ki magának. A lány ekkor már maga is elkezdte hinni, amit anyja olyan sokszor hangoztatott. Az emberek szeme igenis a külsőn akad meg. Az oly gyakran emlegetett „belső érték”, csak másodlagos. Vagy, ha nem is másodlagos, de csak jóval később kap szerepet egy kapcsolatban. Gréti, miután a srác is a színművészeti főiskolára jelentkezett, most már maga sem bánta, hogy az anyja annyira ragaszkodott hozzá, hogy a lányából színésznő legyen. Felvételikor első helyen a színművészeti főiskolát jelölte meg. Elképzelte a közös órákat a sráccal, a csókjeleneteket...

És ekkor jött az első, igazi nagy pofon. Nem vették fel a főiskolára.

S ha ez még nem lett volna elég, hallgathatta az anyja

szemrehányásait is. Szerencsére, a másodikként jelölt egyetemre, ahol biológiát és kémiát hallgat majd, bekerült.

Az anyja azonban továbbra is úgy gondolta, hogy Gréti képtelen egyedül megoldani az életét. Naponta elmondta a lányának, hogy sürgősen férjhez kell mennie, hiszen kell majd mellé egy erős férfi, aki eltartja, mert azt ugye Gréti se gondolja komolyan, hogy egy tanári fizetésből majd meg fog tudni élni. Ha már így elrontotta az életét, nem hallgatott az anyai tanácsra, akkor legalább már most legyen észnél. Vera minduntalan – Grétitől javarészt sokkal idősebb – férfiakat mutatott be a lányának. Vacsorákat adott, lehetőséget teremtve ezzel az ismerkedésre. Gréti eleinte csak legyintett: hadd szórakozzon az anyja, ő majd úgyis ahhoz megy férjhez, akihez akar. Már, ha egyáltalán férjhez megy. Ő, köszöni szépen, jól elvan a könyveivel, a tanulással. Nem hiányzik neki az életéből most egy kapcsolat.

Aztán egy napon megismerkedett Imrével.

A sors fintora, hogy öt pont nem az anyja mutatta be neki, de akkor futottak össze, amikor Gréti az anyjához ugrott be a munkahelyére. Imre, bár a harmincon jóval túl volt, egyáltalán nem a Gréti korosztálya, mégis azonnal elvarázsolta a lányt. Szerelem volt első látásra. Csak egy probléma akadt, de az nagy: Imre már családos ember volt, nős, két kisfiú édesapja.

Amikor Vera megtudta, hogy a lánya titokban randevúzat Imrével, iszonyatos haragra gerjedt. Mit képzél Gréti? Képes szétrombolni egy családot, hát erre nevelte? Ezt látta otthon? És egyébként is! Mit akar ő Imrétől? Hogy tudná neki a férfi megadni azt, amire szüksége van? Se anyagilag, se lelkileg nem lesz a támasza soha, hiszen a jelenlegi családjáról is gondoskodnia kell. Nem kaphatja meg teljesen. Mindig csak félig lesz az övé. Sajnos, ebben az anyjának teljesen igaza volt. Imre kijelentette, hogy bár imádja a lányt, de a családját még az ő kedvéért se hagyja ott. Talán, ha a fiúk már felnőttek... Talán... Ha... Mindössze ennyi maradt

Grétinek. És a lopott órák, hol olcsó motelekben, hol a természet lágy ölében. Imrének csak egy volt a fontos: véletlenül se lássa meg őket senki, ismerőssel még véletlenül se találkozzanak.

Több, mint egy fél év telt el teli bujkálással, hazugságokkal. Grétinek kezdett elege lenni az egészségből, de ha csak megemlítette Imrének, hogy ő többet szeretne, a férfi azonnal rátámadt, és megfenyegette, eszébe ne jusson olyan örültség, hogy esetleg kitálat a feleségének. Jól jegyezze meg a lány, abban a pillanatban örökre elveszíti. Pedig, lássa be, remek páros ők így együtt.

Újabb fél év telt el. Alkudozásokkal, vitákkal, veszekedésekkel, kibékülésekkel. Gréti úgy érezte, már nem is a saját, kizárólag Imre életét éli. Arról szólnak a napjai, hogy várja, mikor telefonál a férfi, mikor hívja randira, hogy eltöltsenek egy lopott órát.

Azon a napon, amikor a kisváros parkjában Gréti véletlenül meglátta Imrét a családjával, ahogy épp boldogan emeli magasba a kisebbik fiát, majd mosolyogva átöleli a feleségét és szájon csókolja, a lány döntött: szakított a férfivel. S bárhogy könyörgött Imre, hajthatatlan maradt.

– Értsd meg, kérlek, a saját életemet akarom élni. Nem akarok többé második lenni. Azt akarom, hogy valaki életében én legyek az egyetlen.

Teltek a napok, hetek, hónapok. Egy napon Gréti összesett az iskola folyosóján. Azonnal kórházba szállították. A diagnózis lesújtó volt: anorexia nervosa. Amikor az orvos a lány szüleitől érdeklődött, nem vették észre, mennyire lefogyott a lányuk, mennyire beesettek a szemei, sárga a bőre, egyáltalán nem tűnt fel nekik, hogy a lányuk nem eszik, Vera csak annyit tudott kinyögni: ő nem gondolta. Azt hitte, hogy a sok tanulás, vizsga miatt fogyott egy kicsit. Az orvos felvilágosította, hogy ez nem „kis” fogyás. A lányuk éhezettette magát. Most imádkozzanak, hogy meg tudják menteni.

A kórteremben Vera sírva kérdezte Grétit:

– Miért? Mindig melletted álltam, támogattalak mindenben, segítettem... Miért? Miért kellett ezt csinálni? Mit kellett volna tegyek?

– Csak hagynod kellett volna élni a saját életem – sutogta Gréti könnyek között.

Újabb egy év telt el. Ezalatt Gréti terápiás csoportba járt, pszichiáter segítségével igyekezett feldolgozni a mélyen a lelkében gyűlő sérelmeket. Lassan, de megtanulta, hogyan irányítsa a saját életét. Megtanulta, hogy döntéseit neki magának kell meghoznia, és azokért egyszemélyben felelősséget vállalnia. Az is sokat segített, hogy amint tudott, visszament a főiskolára, ott folytatta a tanulmányait, ahol abba hagyta.

Az egyik szakesten ismerkedett meg későbbi férjével, Dáviddal. Gréti mindent elmesélt a férfinek. Úgy érezte, soha többé nem akar olyan kapcsolatot, ami nem a teljes őszinteségre épül. Dávidban tökéletes társra talált. Bár a férfi is egyszerű pedagógus volt, nem gazdag, nem híres, ahogy azt annak idején Vera elképzelte, mégis mindenben támasza Grétinek.

A kocsi megállt. Dávid kiségtette Grétit a kocsiból.

– Készen állsz? – kérdezte Dávid.

– Abszolút – válaszolta mosolyogva a felesége, és felemelt fejjel lépett be a kultúrközpont üvegajtáján, amelyen egy nagy plakát hirdette:

Szeretettel várjuk az „Ismerjük meg napjaink sikeres íróit!” sorozatunk következő előadására!

Bartha Gréta: Mégis, kinek az élete? A döntés a tiéd!



Menyhéi Mónika, író, a mozgalom nagykövete, könyvblogger – Szlovákia

Nem is tudom, mit is írhatnék magamról? Talán azt, hogy lassan tíz éve bloggerkedem és tizenöt éve vagyok kimondottan könyvmoly. Eleinte a romantikus regények és a humorosak álltak a legközelebb a szívemhez, később váltam mindenevővé. Talán a horror az, amit nem igazán tudtam megkedvelni egyedül, bár a sci-fi sem áll igazán közel hozzám.

Tizenhárom éves koromtól kisebb-nagyobb megszakításokkal írok verseket, nemrég kezdtem el komolyabban történeteken agyalni. Első verseskötetem tavaly jött ki e-könyv formában a Helma kiadó gondozásában, amiért nagyon hálás vagyok.

A magánéletemben egy egyszerű lány vagyok, aki szeret a barátaival és családjával együtt lenni. Imádja az állatokat, és szeret bolondozni. Álmodozó típus, sokszor naiv és igyekszik mindenben a jót meglátni. Szeretek segíteni másoknak és beszélgetni, sőt hallgatni idősebb emberek. Történelem volt a kedvenc tantárgyam az iskolában, és a történelem szeretete a mai napig is elkísér. Szeretek ebben a témában kutakodni és olvasni is. Azt hiszem, ennyi rólam elég is.

Üdv mindenkinek és jó olvasást kívánok: *Moncsi*

Emlékek

Régi jegyzetfüzet nyitva az asztalon,
És én csak bambán bámulom.
Látom a betűket, s olvasom a szavakat,
De ki ezt írta, belőle már csak ennyi maradt.

Sajog a szívem, hiszen úgy hiányzik,
Ki innen már elköltözött olyan rég.
Csak egy füzet s fénykép mi maradt,
S az emlékek mosolya, mely megfakult.

Minden már csak egy szép emlék,
Ahogy az érintetlen vadvirágos táj.
Hiszen a virágok porba hullanak,
S az emlékek megfakulva várják

Hogy a kisgyermek álmában újra,
Új életre kelve, táncukat lejtve,
Újra együtt legyen a család.
Hogy a kisgyermek újabb álmát lássák.

Várakozás

Eljött hát a december,
Minden gyermek álma,
Közeleg a Mikulás is,
Ki a sok finomságot hozza.

Lassan jön a Jézuska,
Ki ajándékot hoz el.
Kisautót, babát, macit,
Képeskönyvet meg gumimacit
Rejt majd el a fa alatt.



Pálinkás Angéla, a mozgalom nagykövete, könyvblogger – Magyarország

Pálinkás Angélának hívnak, 30 éves vagyok, Budapesten élek. Öt éve vagyok az olvasás szerelmese. Három éve foglalkozom könyvbloggerkedéssel. Az MKMT mozgalom hivatalos bloggere és nagykövete vagyok. Szívből örülök, hogy én is a részese lehetek a mozgalom életének. A romantikus zsánerben íródott könyvek a kedvenceim, de mindemellett több műfajban is szeretek olvasni. Szívügyem a hazai írók munkássága, mindemellett az olvasás szeretetének terjesztése. Hiszem, hogy a hazai írók is csodákat alkotnak.

Könyvek

Lapozok a könyvek között,
Történetek világa előtt,
Szavak tánca, mondatok varázsa,
Mind-mind új utakat mutat máma.

Papírlapokra írt álmok,
Képzelet szárnyán suhanó álmok,
Hősök, szörnyek, régmúlt titkok,
Minden oldal egy újabb titok.

Fakó tintával írott sorok,
Szívünk mélyén élő sorsok,
Kalandra hívnak, hitemet erősítik,
Könyvek lapjain az élet létezik.

Olykor a csendben is hallom,
A régmúlt idő szavát dalolom,
Minden könyv egy barát,
Ami felfedi előttem a világ csodáját.

Hess, unalom, hozd a varázst!
Egy könyv ma nyitva áll,
Jobb, mint bármely program,
Lépj be, s nézd merre visz a kaland!

MKMT Antológia
2024

**Az MKMT mozgalmat
támogatók**

ABC sorrendben



Árián-Szigethy Flóra – Magyarország

1963-ban születtem Szentesen, egy nagycsalád nyolcadik gyermekeként. Jelenleg van két gyermekem és két unokám. Gyermekkoromban nagyon szerettem a meséket, verseket. Már általános iskolában az volt a vágyam, hogy tanár legyek. Ez az álmom megvalósult, 1986-ban végeztem az egeri tanárképző főiskolán. Azóta tanítok. Az írás életem során többször is előkerült, de komolyabban csak az utóbbi időben kezdtem el vele foglalkozni. Szeretek történeteket mesélni, amit aztán le is írok. Az írásaim között megtalálhatók a versek, mesék, de szívesen írok novellákat vagy hosszabb lélegzetvételű szövegeket, történeteket is.

2023-ban jelent meg egy kisregényem, „A zene az mégiscsak kell” címmel, illetve több antológiában megtalálhatók az írásaim.